

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců [redacted] a Mgr. Martina Lachmanna ve věci

žalobce

DHL Express (Czech Republic) s.r.o.,

se sídlem [redacted]

IČO: [redacted]

zastoupený advokátem [redacted],

se sídlem [redacted]

proti

žalovanému

[redacted] telekomunikační úřad

se sídlem [redacted]

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2015, č. j. ČTÚ 53 350/2015-603

takto:

I. Rozhodnutí předsedy [redacted] telekomunikačního úřadu ze dne 27. 10. 2015, č. j. ČTÚ-53 350/2015-603 a rozhodnutí [redacted] telekomunikačního úřadu, odboru regulace komunikačních činností a poštovních služeb ze dne 9. 7. 2015, č. j. ČTÚ-74 113/2014-610/VII. vyř. **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **27.684 Kč** ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce [redacted], advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. [redacted] telekomunikační úřad, odbor regulace komunikačních činností a poštovních služeb rozhodnutím ze dne 9. 7. 2015, č. j. ČTÚ-74 113/2014-610/VII. vyř. (dále jen „**Prvostupňové rozhodnutí**“ rozhodl podle § 37 odst. 3 písm. d) zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách a o změně některých zákonů (zákon o poštovních službách), ve znění účinném do 31. 12. 2015 (dále jen „**ZPS**“) **výrokem I.** tak, že služby nabízené žalobcem v produktové skupině „Domestic“ v sekci „Same Day“ pod obchodním jménem „DHL SPRINTLINE“, v sekci „Time Definite“ pod obchodními jmény „DHL DOMESTIC EXPRESS 9:00“, „DHL DOMESTIC EXPRESS 12:00“ a „DHL DOMESTIC EXPRESS EASY“, v produktové skupině „Exportní služby“ v sekci „Same Day“ pod obchodním jménem „DHL SPRINTLINE“, v sekci „Time Definite“ pod obchodními jmény „DHL EXPRESS 9:00“, „DHL EXPRESS 12:00“, „DHL EXPRESS EASY“, „DHL EXPRESS ENVELOPE“ a v sekci „Day Definite“ s obchodním jménem „DHL ECONOMY SELECT“ podle Převážních podmínek DHL Legal/JK/100828 (dále jen „**Předmětné služby**“) jsou v případě zásilek s jednotlivými kusy nepřesahujícími hmotnost 50 kg poštovními službami ve smyslu ZPS a dále **výrokem II.** tak, že Předmětné služby v případě zásilek s jednotlivými kusy přesahujícími hmotnost 50 kg a v případě tzv. paletových zásilek poštovními službami ve smyslu ZPS nejsou.

2. Předseda [redacted] telekomunikačního úřadu rozhodnutím ze dne 27. 10. 2015, č. j. ČTÚ-53 350/2015-603 (dále jen „**Napadené rozhodnutí**“) zamítl rozklad žalobce a potvrdil Prvostupňové rozhodnutí.

II. Žaloba, vyjádření žalovaného a další vyjádření

3. Žalobce proti Napadenému rozhodnutí podal žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“). V ní poukázal na to, že se zabývá vnitrostátním a mezinárodním expresním zásílateřstvím a je toho názoru, že Předmětné služby nejsou poštovními službami ve smyslu ZPS a že žalobce proto nepodléhá regulaci ZPS.

4. Žalobce v prvním žalobním bodu namítl, že Napadené i Prvostupňové rozhodnutí spočívají na nesprávném právním posouzení základní otázky pro věc – vymezení poštovní služby ve smyslu ZPS. Žalobce je toho názoru, že definice poštovní služby obsažená v § 1 odst. 2 věta první ZPS je ve skutečnosti definicí kruhem, tj. definicí zdánlivou, která ve skutečnosti nic nedefinuje. Žalovaný pak dle žalobce nesprávně použil teleologický výklad k tomu, aby mohl tuto definici aplikovat; v situaci, kdy je takový postup v rozporu s jazykovým a logickým výkladem, to považuje žalobce za nepřípustné. Navíc tím dle žalobce dochází k zásahu do svobody podnikání a to v rozporu s judikaturou Ústavního soudu, podle které je třeba v případě více možných výkladů veřejnoprávního předpisu volit ten, který vůbec, resp. co nejméně zasahuje do základního práva či svobody.

5. Žalovaný dle žalobce dovozuje definici poštovní služby z § 1 odst. 2 věty druhé ZPS, která ovšem dle žalobce není normativní, neboť pouze uvádí demonstrativní výčet toho, co poštovní služba „*zpravidla zahrnuje*“. Ve výsledku tak dle žalobce platí, že i když některá služba splní znaky, které má poštovní služba dle zákona *zpravidla zahrnovat*, je k její kvalifikaci jako poštovní služby nutné, aby zároveň splnila definiční znaky věty první uvedeného ustanovení. Žalobce dále uvádí, že žalovaný naopak vychází z toho, že § 1 odst. 2 věta druhá ZPS je normativní povahy, což žalovaný opírá o čl. 39 odst. 1 legislativních pravidel vlády, který uvádí, že právní předpis obsahuje pouze ustanovení normativní povahy. To je dle žalobce nelogické, protože to, že předpis stanoví požadavek určité kvality jednání, samo o sobě neznamená, že takové jednání pak ve skutečnosti tuto kvalitu má.

6. Žalobce dále poukazuje na to, že ZPS neobsahuje žádnou definice poštovního balíku a neobsahuje ani žádné ustanovení stanovící váhovou hranici pro kvalifikaci prostého balíku jako poštovní balíku. Dle žalobce tak žalovaný nepřipustně vytvořil zákonné pravidlo tam, kde ho zákon nestanoví, když dospěl k tomu, že prosté zásilky, resp. balíky o hmotnosti přesahující 50 kg nejsou poštovními zásilkami, resp. poštovními balíky ve smyslu ZPS, a to navíc – zde žalobce poukázal na odůvodnění rozhodnutí – na základě ničím neprokázané obecné představy či očekávání veřejnosti. Žalobce dále poukazuje na to, že žalovaný sám tento svůj výklad pojmu poštovní zásilky (a zprostředkovaně i pojmu poštovní služby) popřel, když v Napadeném rozhodnutí uvedl, že není oprávněn stanovit obecně přesnou hranici pro hmotnostní limit poštovní zásilky pro všechny případy a všechny provozovatele.

7. Žalobce dále upozorňuje na pasáž Napadeného rozhodnutí, ve které žalovaný uvádí, že pokud se provozovatel rozhodne poskytovat služby věcně naplňující definiční znaky poštovních služeb ohledně zásilek vyšší hmotnosti než 50 kg jako služby poštovní, tak mu v tom nemůže žalovaný bránit. To dle žalobce potvrzuje, že § 1 odst. 2 věta druhá ZPS není normativní povahy, protože kdyby tam popsané technologické procesy podstupovaly „nepoštovní“ zásilky, nelze uzavřít, že jde o poštovní služby. Zároveň to dle žalobce potvrzuje, že ZPS neobsahuje žádnou právně-technickou definici poštovních služeb.

8. Ve druhém žalobním bodu napadá žalobce závěr žalovaného o tom, že zasílatelské smlouvy, které žalobce dle svého tvrzení uzavírá se svými zákazníky, je nutno považovat za poštovní smlouvy ve smyslu ZPS. Žalobce poukazuje na to, že volba smluvního typu je projevem vůle smluvních stran, a to včetně vůle řídit se v otázkách výslovně neupravených určitou právní úpravou, v případě zasílatelských či přepravních smluv pak občanským zákoníkem. Dle žalobce žádný právní předpis neukládá povinnost uzavírat pro přepravu určitých zásilek poštovní smlouvu, ani nezakazuje uzavírání jiných smluv a za situace, kdy zákonodárce rozlišuje různé právní režimy smluv a různé smluvní typy (tedy aprobejme volbu právního režimu) a smluvní strany provedou bezvadnou volbu právního režimu a uzavřou smlouvu, nemůže obstát výklad žalovaného, který vykládá projev vůle stran v rozporu s jejich volbou právního režimu.

9. Postup žalovaného, který uzavírané smlouvy považuje za smlouvy poštovní, pak dle žalobce neobstojí o to více, že žalovaný z takového posouzení dovozuje, že smluvní strany mají jiná práva a povinnosti, než si ujednaly a jednu ze stran smlouvy podřídí regulaci dle ZPS. Takový závěr je dle žalobce v rozporu s normami ústavního pořádku a

rovněž založen na nesprávně zjištěném skutkovém stavu, neboť je určitý skutkový stav hodnocen v rozporu s objektivní skutečností – skutečnou vůlí stran.

10. Žalobce na závěr tohoto žalobního bodu upozorňuje na to, že v Napadeném ani Prvostupňovém rozhodnutí není vůbec specifikováno, jaké jsou zákonné požadavky na poštovní smlouvu, a ve správním řízení nebylo naplnění těchto požadavků vůbec zkoumáno.

11. Ve třetím žalobním bodu žalobce napadá motivaci žalovaného k zahájení řízení o určení, zda jsou Předmětné služby poštovními službami ve smyslu ZPS. Dle žalobce bylo opravdovým důvodem pro zahájení tohoto řízení, aby žalovaný mohl žalobce označit za provozovatele poštovních služeb a uložit mu platebním výměrem podle § 34c odst. 8 ZPS povinnost platby na úhradu čistých nákladů na poskytování základních služeb, nikoliv deklarované zajištění rovného postavení všech provozovatelů, kteří věcně zajišťují identické služby na trhu poštovních služeb.

12. Na podporu tohoto tvrzení poukazuje žalobce na to, že žalovaný až v květnu 2015 zahájil řízení o určení, zda jsou Předmětné služby poštovními službami ve smyslu ZPS, ačkoliv tuto pravomoc měl již od 1. ledna 2013. Žalobce pak dále upozorňuje na to, že mechanismus financování nákladů na základní služby, zakotvený v §§ 34b a 34c ZPS, byl v rozporu se směrnicí Evropského parlamentu a [REDAKCE] 97/67/ES ve znění směrnice Evropského parlamentu a [REDAKCE] 2002/39/ES a směrnice Evropského parlamentu a [REDAKCE] 2008/6/ES (dále jen „**Poštovní směrnice**“) a rovněž v rozporu s ústavním pořádkem. Nesoulad tohoto mechanismu financování s Poštovní směrnicí měla deklarovat i Evropská komise v dopisu ze dne 25. září 2015, zn. GROW/E2/RP/ah/S(2015)4436754 (dále jen „**Dopis EK**“), a to s ohledem na čl. 9 odst. 1 Poštovní směrnice.

13. V posledním čtvrtém žalobním bodu žalobce napadá procesní pochybení v řízení předcházejícím vydání Napadeného a Prvostupňového rozhodnutí, která mají způsobovat jejich nezákonnost.

14. Tato procesní pochybení spatřuje žalobce v tom, že žalovaný neurčil v rozporu s § 15 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**Správní řád**“) oprávněnou úřední osobu, že v rozporu s § 15 odst. 4 Správního řádu neučinil do spisu zápis o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, že před vydáním Prvostupňového rozhodnutí neuvedl jaké důkazy, na podporu jakých tvrzení a závěrů předkládá a co z nich dovozuje, a to se zdůvodněním, že by tím mohl předjímat vlastní rozhodnutí, což má dle žalobce za následek zkrácení jeho procesních práv v rozporu se zásadou „budiž slyšena i druhá strana“ a zásadou transparentnosti správního řízení a že neprovedl žádný z důkazů listinou způsobem podle § 18 Správního řádu, tj. správní spis neobsahuje žádný protokol o provedení důkazů listinou, což dle žalobce způsobuje nezákonnost důkazů.

15. Žalovaný ve vyjádření k žalobě k prvnímu žalobnímu bodu poukázal na to, že v odůvodnění Napadeného rozhodnutí odkazoval na čl. 39 odst. 1 legislativních pravidel vlády, z něž dovodil, že definice poštovní služby má normativní povahu. Dále žalovaný uvedl, že je nutné za použití teleologického výkladu umožnit aplikaci § 1 odst. 2 ZPS a dospět k závěru, že za poštovní smlouvu se považuje každá smlouva, jejímž předmětem je poskytnutí služby, která věcně odpovídá definici poštovní služby, tj. zahrnuje poštovní podání, třídění a přepravu poštovní zásilky prostřednictvím poštovní sítě za účelem dodání poštovní zásilky příjemci. Dle žalovaného je žalobcem odkazovaná judikatura Ústavního

soudu ohledně výkladu veřejnoprávního předpisu ve prospěch osoby, které je ukládána povinnost, nepřiléhavá, neboť v předcházejícím správním řízení se nejednalo o ukládání povinnosti.

16. Žalovaný odkazoval i na důvodovou zprávu k zákonu č. 221/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 29/2000 Sb., o poštovních službách a o změně některých předpisů, ve znění pozdějších předpisů, z níž vyplývá, že záměrem zákonodárce bylo zabránit tomu, aby služby věcně totožné s poštovními službami byly poskytovány v jiném právním režimu (např. smlouvou o přepravě věci). Z tohoto důvodu byla dle žalovaného do ZPS doplněna věta druhá § 5 odst. 1.

17. K otázce normativní povahy § 1 odst. 2 ZPS a čl. 39 odst. 1 legislativních pravidel vlády pak žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrvává na svém názoru a na podporu odkazuje ještě na nález Ústavního soudu ze dne 30. 11. 1999, sp. zn. II. ÚS 485/98, ze kterého má vyplývat, že text uvedený v příslušných ustanoveních zákona stanoví právní normy je normativního charakteru.

18. Žalovaný dále poukázal na to, že v odůvodnění Napadeného rozhodnutí k otázce definice poštovní zásilky a poštovního balíku uvedl, že pojem poštovní balík je nutno vnímat především pod širším pojmem poštovní zásilka, a to podle § 2 písm. a) ZPS. K hmotnostnímu limitu pak žalovaný uvedl, že přihlédl k účelu zákona, kterým nebylo zařadit veškeré adresné zásilky v konečné podobě pod režim ZPS, ale jen takové, které odpovídají obecné představě ze strany veřejnosti. Proto přihlédl k Aktům Světové poštovní unie, ze kterých dovedl hmotnostní limit 50 kg. Veřejnost by podle žalovaného neočekávala dodání těžší zásilky na adresu adresáta a manipulace s těžšími zásilkami by vyžadovala jinou technologii nebo alespoň dva zaměstnance.

19. Nad rámec toho žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvádí, že je v souladu se ZPS povinen rozhodovat o tom, zda je určitá služba poštovní službou a v rámci toho musí posuzovat i otázku, zda je určitá zásilka poštovní zásilkou či nikoliv. Navíc je dle žalovaného nutné přihlídnout - vedle hmotnosti - i k tomu, jak je se zásilkou nakládáno.

20. Ke druhému žalobnímu bodu žalovaný v odkazovaném odůvodnění Napadeného rozhodnutí uvedl, že nelze primárně vycházet z označení smlouvy jejími účastníky, ale je třeba posoudit její obsahovou náplň. Dle žalovaného má ZPS povahu i soukromoprávního předpisu v rozsahu úpravy poštovní smlouvy a s odkazem na § 37 odst. 3 písm. d) ZPS žalovaný dovozuje, že je oprávněn deklaratorně rozhodovat o povaze soukromoprávního vztahu.

21. Podle názoru žalovaného bylo účelem § 5 odst. 1 ZPS vymežit poštovní smlouvu jako jakoukoliv smlouvu, jejímž předmětem je poskytnutí poštovní služby. ZPS tím vyloučil volbu právního režimu pro dodávání poštovních zásilek, jakož i možnost poskytovat služby věcně srovnatelné s poštovními službami mimo rámec ZPS. Činnost žalobce je dle žalovaného nutné posuzovat podle její věcné náplně, a nikoliv podle žalobcem zvoleného právního režimu, pojmenování uzavírané smlouvy nebo přání žalobce.

22. Ke třetímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že účelem Poštovní směrnice je - vedle zajištění udržitelného poskytování univerzální služby - i vytvoření jednotného trhu, a k tomu je nezbytné, aby byla zavedena opatření, která zajistí, že pro všechny osoby poskytující věcně totožné služby budou platit stejné pravidla. Dle žalovaného proběhla

implementace Poštovní směrnice do českého právního řádu řádně a žalovaný vyložil ZPS v souladu s evropským právem i judikaturou. Případná přísnější národní úprava není v rozporu s Poštovní směrnicí, neboť ta stanoví pouze cíl pro členské státy EU, ale způsob jeho dosažení a formulace národního předpisu už jsou ponechány na členském státu EU.

23. Žalovaný dále poukazuje na to, že předmětem správního řízení bylo posouzení, zda jsou Předmětné služby službami poštovními, a nikoliv posouzení toho, zda je žalobce povinen platit kompenzační příspěvek. Žalovaný proto považuje tento žalobní bod za zavádějící.

24. Ke čtvrtému žalobnímu bodu pak žalovaný uvádí, že v případě všech úkonů řízení byla oprávněná úřední osoba určena, což údajně vyplývá z vnitřního předpisu žalovaného. Na každém úkonu učiněném vůči žalobci bylo uvedeno jméno, příjmení a služební zařazení takové osoby. Z § 15 odst. 4 Správního řádu nevyplývá, jakou formu má mít záznam do spisu o dané oprávněné úřední osobě. Žalobce mohl dle žalovaného požádat o sdělení ostatních náležitostí u úředních osob, které viděl uvedené ve správním spisu, což neučinil. Dle žalovaného porušení § 15 odst. 2 a 4 Správního řádu nezpůsobuje podle § 89 odst. 2 Správního řádu nezákonnost rozhodnutí.

25. K tvrzenému porušení procesních práv tím, že žalovaný neuvedl jaké důkazy, na podporu jakých tvrzení a závěrů předkládá a co z nich dovozuje a dále porušení zásady „budiž slyšena i druhá strana“, žalovaný uvádí, že žalobce byl v průběhu správního řízení informován o svých procesních právech, měl možnost se v průběhu řízení vyjádřit, navrhnout důkazy, činit jiné návrhy, kdykoliv nahlédnout do správního spisu, byl seznámen s důkazy, a to oznámení o zahájení správního řízení ze dne 12. 5. 2015 a rovněž vyjádřením se k podkladům před vydáním rozhodnutí ze dne 24. 6. 2015. Žalobce využil právo nahlédnout do spisu dne 30. 6. 2015. Zásada „budiž slyšena i druhá strana“ je dle žalovaného zásadou sporného řízení, přičemž předcházející správní řízení nebylo řízením sporným.

26. Žalovaný rovněž setrvává na názoru, že není oprávněn předem uvádět, jaké závěry vyvozuje z jednotlivých podkladů, neboť by tím mohl předjímat své rozhodnutí. Na podporu žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 13.3.2013, č.j. 1 As 157/2014 – 40.

27. K námitce nevyhotovení protokolu o provedení důkazu listinou odkazuje žalovaný na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2009, sp. zn. 10 Ca 381/2006, ze kterého má vyplývat, že protokol o provedení důkazu listinou je nutné sepsat pouze v případě, kdy se jedná o listinu, která není součástí správního spisu, o což v tomto případě nejde.

28. Dne 3. 8. 2016 obdržel městský soud vyjádření žalobce k vyjádření žalovaného. Nejprve žalobce k prvnímu žalobnímu bodu uvádí, že určením povahy služeb jako služeb poštovních dochází k uložení nových povinností. V důsledku toho je pak žalobcem odkazovaná judikatura ohledně možného dvojího výkladu veřejnoprávního předpisu naprosto přiléhavá. To dle žalobce potvrzuje i fakt, že obdržel od žalovaného dne 3. 3. 2016 oznámení o zahájení kontroly dodržování ZPS.

29. K otázce normativní povahy ustanovení § 1 odst. 2 ZPS a čl. 39 odst. 1 legislativních pravidel vlády pak žalobce uvádí, že žalovaný nerozlišuje pojmy normativní akt a normativní povaha. Dle žalobce ne každé slovo obsažené v normativním aktu je zároveň

normativní povahy; to má vyplývat i z nálezu Ústavního soudu, který cituje žalovaný ve svém vyjádření. Dle žalobce mohou být definice pojmů poštovní služba a poštovní smlouva maximálně vysvětlivkami, neboť postrádají jakýkoliv prvek závazného pravidla chování.

30. Žalobce dále reaguje na tvrzení žalovaného, že je povinen postupovat podle § 37 odst. 3 písm. d) ZPS a v rámci tohoto řízení posoudit i naplnění pojmu poštovní zásilka. Žalobce odkazuje na případ společnosti PPL CZ s.r.o., ve kterém naopak žalovaný označil vedení řízení podle § 37 odst. 3 písm. d) ZPS za bezpředmětné, protože nakonec pochybnosti o povaze služeb této společnosti odstranil. To žalobce prokazuje stanoviskem ČTÚ ze dne 14. 8. 2014, č. j. ČTÚ-15 566/2014-610. Žalobce je toho názoru, že žalovaný chtěl označit za provozovatele poštovních služeb co nejvíce osob, aby bylo možné z jejich příjmů kompenzovat náklady držitele poštovní licence.

31. Ke druhému žalobnímu bodu žalobce uvedl, že ustanovení § 5 odst. 1 ZPS nedefinuje poštovní smlouvu, ani nevylučuje uzavírání smluv jiného smluvního typu. Dále žalobce upozoril na zásadu „co není zakázáno, je dovoleno“ a na to, že povinnosti lze ukládat pouze na základě zákona. Žalobce trvá na tom, že uzavírá zasílatelské smlouvy, a ne poštovní. Postoj žalovaného, který samozvaně rozhoduje o tom, co si žalobce se svými smluvními partnery ve skutečnosti dohodl a v jakém oboru podniká, je dle žalobce neslučitelný s právem. Žalobce pak na svou podporu odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2016, č. j. 11 A 197/2013 – 96, který se těmito otázkami zabýval taktéž.

32. Ke třetímu žalobnímu bodu žalobce setrvává na původním tvrzení, že jediným důvodem zahájení předcházejícího správního řízení bylo vytvořit podmínky k tomu, aby mohla být žalobci uložena povinnost platby na úhradu čistých nákladů na poskytování základních služeb. Žalobce dále znovu poukazuje na závěry Dopisu EK a navíc i na závěry rozsudku městského soudu ze dne 29. 3. 2016, č. j. 11 A 197/2013 – 96.

33. Ke čtvrtému žalobnímu bodu žalobce doplňuje, že použití zásady „budiž slyšela i druhá strana“ není omezeno pouze na sporné řízení; na svoji podporu odkazuje žalobce na rozsudky NSS ze dne 21. 6. 2012, č.j. 1 Ao 7/2011 – 526 a ze dne 14. 11. 2003, č.j. 7 A 112/2002 - 36 a rovněž na odbornou literaturu a judikaturu Ústavního soudu. Dle žalobce žalovaný vedl předcházející správní řízení takovým způsobem, že mu znemožnil uplatnit jeho práva a vytvořil stav, kdy jakékoliv vyjádření žalobce hrozilo tzv. nepřipustným sebeobvičováním.

34. Závěrem žalobce navrhl, aby bylo o věci rozhodnuto v souladu s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2016, č.j. 11A 197/2013 – 96.

35. Dne 22. 9. 2017 obdržel soud další vyjádření žalobce, ve kterém žalobce upozorňuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2017, č. j. 6A 149/2015 – 48. Tento rozsudek dle žalobce potvrzuje nedostatečnost definice poštovních služeb a nutnost respektovat smluvní svobodu a rozlišovat mezi zasílatelstvím a poštovními službami, a to i z hlediska veřejnoprávní regulace podnikání.

36. Dne 24. 10. 2017 obdržel soud doplnění vyjádření žalovaného, ve kterém žalovaný rozporuje správnost závěrů rozsudku NSS ze dne 21. 9. 2017, č. j. 2 As 121/2016 – 71 a jeho použitelnost pro nyní posuzovaný případ. NSS v uvedeném rozsudku dospěl k závěru, že provozovatel poštovních služeb si dle ZPS nemůže vybírat, komu své služby

poskytne, a proto ZPS dopadá pouze na poštovní služby poskytované tzv. určenými poskytovateli všeobecných služeb. NSS tak sice připustil, že existují i jiní poskytovatelé poštovních služeb, než tzv. určený poskytovatel všeobecných služeb, ale zároveň dospěl k závěru, že ZPS na tyto jiné poskytovatele poštovních služeb nedopadá. NSS se dle žalovaného vůbec nezabýval meritem věci, tj. povahou služeb žalobce.

37. Dle žalovaného dále nelze slučovat požadavek uzavřít smlouvu s každým, kdo její uzavření v mezích poštovních podmínek a způsobem v nich stanoveným s požadavkem na plnění povinnosti zajistit poskytování všeobecných služeb. NSS totiž dle žalovaného založil svůj rozsudek na tom, že povinnost uzavřít poštovní smlouvu s každým je součástí definice poštovní služby, a nikoliv povinností provozovatele poštovních služeb. Žalovaný je toho názoru, že ZPS ponechává ostatním provozovatelům poštovních služeb (kromě držitele poštovní licence, resp. určeného provozovatele ve smyslu Poštovní směrnice) dostatečnou volnost, když umožňuje upravit způsob a meze poskytování poštovních služeb v poštovních podmínkách. Dle žalovaného má být § 4 odst. 2 ZPS vykládán v tom smyslu, že neukládá povinnost uzavřít poštovní smlouvu s úplně každým, ale pouze s tím, kdo její uzavření *v mezích poštovních podmínek a způsobem v nich stanoveným* požaduje, a NSS od tohoto dovětku chybně odhlédl. Dle žalovaného nelze žádným způsobem dospět k závěru, že jedním z obligatorních znaků poštovních služeb je i kontraktační povinnost uzavřít smlouvu s každým, kdo projeví zájem a skutečnost, že poskytovatel poštovních služeb cílí na určitý okruh zákazníků (např. na podnikatele), nedělá z jeho služeb služby nepoštovní.

38. Žalovaný dále uvádí, že je nutné vycházet z věcné definice poštovních služeb dle § 1 odst. 2 ZPS a na podporu svých závěrů odkazuje na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 16. 11. 2016 ve věci C-2/15 DHL Express (██████████), který podporuje správnost postupu žalovaného při výkladu pojmu poštovní služby jako služby, která podle § 1 odst. 2 ZPS (v souladu s čl. 2 bod 1 Poštovní směrnice) zpravidla zahrnuje poštovní podání, třídění a přepravu poštovní zásilky prostřednictvím poštovní sítě a je prováděna za účelem dodání poštovní zásilky příjemci. Použití závěrů uvedeného rozsudku NSS by dle žalovaného vedlo k tomu, že by český právní řád neupravoval podmínky pro poskytování poštovních služeb jinými provozovateli a nezajišťoval ochranu uživatelů těchto poštovních služeb a mohlo vést i k narušení jednotného vnitřního trhu poštovních služeb s rovnými podmínkami pro všechny provozovatele a nesplnění povinností členského státu vyplývajících z Poštovní směrnice. Žalovaný dále odkázal na dokumenty Evropské komise a komunikaci s ní, ze kterých má vyplývat, že poštovními službami ve smyslu Poštovní směrnice jsou i expresní zásilkové a kurýrní služby.

39. Žalovaný je tak přesvědčen, že výklad zastávaný NSS není eurokonformní a k odstranění stavu nejistoty navrhuje předložit Soudnímu dvoru EU předběžné otázky ohledně interpretace definice poštovních služeb.

40. Dne 15. 12. 2017 obdržel soud další doplnění vyjádření žalovaného, ve kterém žalovaný upozorňuje na stanovisko generálního advokáta ze dne 28. 11. 2017 ve spojené věci C-259/16 a C-260/16 (dále jen „**Stanovisko**“) v řízení o předběžné otázce, kde je předmětem sporu, zda společnosti působící v odvětví zasílání zboží, silniční dopravy nebo doručování expresních balíkových zásilek jsou poskytovateli poštovních služeb ve smyslu Poštovní směrnice. Ze Stanoviska se dle žalovaného ohledně přepravních společností podává, že každý krok v poštovním řetězci, tj. výběr, třídění a dodání by měl být považován za službu dodávání balíků a že samotná přeprava, která není uskutečněna ve

spojitosti s jedním z těchto kroků, by měla spadat mimo oblast působnosti služeb dodávání balíků. Ohledně podniků zajišťujících expresní doručovací služby pak dle žalovaného ze Stanoviska vyplývá, že je Soudní dvůr EU již opakovaně podřadil pod poštovní služby ve smyslu Poštovní směrnice.

41. Žalovaný na závěr uvádí, že je třeba použít eurokonformní výklad a dovodit, že žalobce poskytuje poštovní služby, neboť vedle přepravních služeb zajišťuje i další činnosti s přepravou spojené, jako např. poštovní podání, třídění nebo dodání poštovní zásilky příjemci.

42. Dne 12. 1. 2018 obdržel soud přípis žalobce – doplnění žaloby, ve kterém žalobce reaguje na rozsudek NSS ze dne 21.9.2017, č.j. 2 As 121/2016 - 71. NSS dle žalobce v tomto rozsudku dospěl k závěru, že kontraktační povinnost dle ZPS je uložena všem poskytovatelům všech poštovních služeb a že nelze ze současného stavu uplatňovat ZPS vůči jinému subjektu než vůči [REDAKCE] poště s.p.

43. Dne 2. 7. 2018 obdržel soud doplnění vyjádření žalovaného, ve kterém žalovaný reaguje na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 31. 5. 2018 ve spojených věcech C-259/16 a C-260/16 (dále jen „**Rozsudek Confetra**“). Žalovaný uvádí, že Soudní dvůr EU dal plně za pravdu Stanovisku a dále, že dle Rozsudku Confetra by neměly být podniky silniční a nákladní dopravy, jejichž hlavní činností je služba doručování poštovních zásilek a jako doplňkovou činnost poskytují služby zahrnující výběr, třídění nebo dodávání takových zásilek, vyloučeny z oblasti působnosti Poštovní směrnice. Dle žalovaného Soudní dvůr EU považuje definici poštovních služeb v Poštovní směrnici za dostatečnou a nevyvozuje, že by definičním znakem poštovní služby byla také vůle provozovatele poštovních služeb poskytovat své služby jako služby poštovní.

44. Žalovaný dále uvádí, že o stanovisko byla požádána Evropská komise. Ta odkazuje na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 13.10.2011 ve věci C-148/10, z nichž dle žalovaného vyplývá, že k naplnění definice poštovních služeb ve smyslu Poštovní směrnice není podmínkou, aby se subjekt zabýval současně všemi činnostmi uvedenými v čl. 2 bodu 1 Poštovní směrnice. Žalovaný rovněž odkazuje na bod 17 odůvodnění nařízení Evropského parlamentu a [REDAKCE] č. 2018/644 o službách přeshraničního dodávání balíků, který to má potvrzovat. Dle žalovaného je tak za použití eurokonformního výkladu třeba dovodit, že poštovní služba je definována jako *činnost prováděná podle poštovní smlouvy a za podmínek stanovených tímto zákonem. Poštovní služba zpravidla zahrnuje poštovní podání, třídění a přepravu poštovní zásilky prostřednictvím poštovní sítě a je prováděna za účelem dodání poštovní zásilky příjemci.*

45. Dne 5.11.2018 obdržel soud přípis žalobce, ve kterém žalobce reaguje na Stanovisko, Rozsudek Confetra a dále upozorňuje na rozsudek NSS ze dne 13. 12. 2017, č. j. 1 As 207/2017 – 61 (dále jen „**Rozsudek IN TIME**“). V Rozsudku IN TIME dle žalobce NSS dospěl ohledně definice poštovní služby k závěru, že se jedná o definici kruhem, ze které nelze dovodit, které služby jsou poštovními a které nikoliv a dále že § 1 odst. 2 věta druhá ZPS obsahuje demonstrativní výčet typických činností, které nepředstavují jednoznačnou a úplnou definici poštovní služby.

46. Ke Stanovisku uvedl NSS v Rozsudku IN TIME, že má pouze doporučující povahu a že není pro rozhodnutí v řízení, ve kterém byl vydán Rozsudek IN TIME, rozhodující, neboť vymezení skutkové podstaty správního deliktu spočívajícího v podnikání v oblasti poštovních služeb bez příslušného oprávnění je věcí vnitrostátní práva.

47. Nad rámec úvah NSS pak žalobce doplňuje argumenty, proč nelze přihlídnout k Rozsudku Confetra. Žalobce upozorňuje na to, že italské právo, které dalo vzniknout Rozsudku Confetra, vychází z odlišné definice poštovních služeb, než české právo, která je dle Rozsudku Confetra v podstatě totožná s definicí v Poštovní směrnici, a proto odpověď na předběžnou otázku v Rozsudku Confetra v tom smyslu, že Poštovní směrnice nebrání italské právní úpravě v tom, aby podniky silniční dopravy, nákladní dopravy nebo služby expresních zásilek, které poskytují služby spočívající ve výběru, třídění, přepravě a dodávání poštovních zásilek, představovaly poskytovatele poštovních služeb, ani nemohla být jiná. Dle žalobce dále Poštovní směrnice neukládá státům zajištění souladu vymezení poštovní služby, a to ani implicitně, toto vymezení je dle žalobce plně na národním zákonodárci.

48. Tento závěr dle žalobce podporuje i skutečnost, že definice poštovní služby v § 1 odst 2 ZPS pomocí smluvního typu se od roku 2000 nezměnila, zároveň se nezměnila ani definice poštovních služeb v Poštovní směrnici a v roce 2003 přitom Evropská komise v Souhrnné monitorovací zprávě o připravenosti ČR na členství v EU shledala, že v oblasti poštovních služeb bylo dosaženo sjednocení české legislativy s druhou poštovní směrnicí.

49. Závěrem přípisu žalobce uvádí, že nelze použít eurokonformní výklad (přiznat Poštovní směrnici nepřímý účinek), protože § 1 odst. 2 ZPS je dle žalobce dostatečně určitý, není v rozporu s Poštovní směrnicí a dále protože nepřímý účinek musí být v souladu s cíli směrnice, což zde není a byl by v rozporu s požadavkem na ochranu práv soukromých osob. Přímý účinek Poštovní směrnice žalobce rovněž vylučuje, protože by došlo k její aplikaci proti jednotlivci. Ke korespondenci Evropské komise ohledně nařízení Evropského parlamentu a [REDAKCE] č. 2018/644 o službách přeshraničního dodávání balíků pak žalobce uvádí, že není relevantní.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

50. Městský soud v Praze Napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní - dále jen „s. ř. s.“), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

51. Ze spisového materiálu vyplynuly následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci samé.

52. [REDAKCE] telekomunikační úřad, odbor regulace komunikačních činností a poštovních služeb, ve výzvě ze dne 12. 12. 2014, č.j. ČTÚ-74 113/2014-610 informoval žalobce o tom, že by mohl být poskytovatelem poštovních služeb a vyzval jej k zaslání podrobného popisu jednotlivých služeb, jejichž účelem je dodání zásilky, vzorové smlouvy, kterou uzavírá se zákazníky a úplných všeobecných obchodních podmínek.

53. Žalobce dne 21. 1. 2015 sdělil orgánu I. stupně, že poskytovatelem poštovních služeb není, neuzavírá poštovní smlouvy a ohledně požadavku na zaslání dokumentů odkázal orgán I. stupně na svoji internetovou stránku.

54. Oznámením ze dne 12. 5. 2015, č.j. ČTÚ-74 113/2014-610/III. vyř zahájil orgán I. stupně správní řízení se žalobcem z moci úřední ve věci určení, zda se v případě Předmětných služeb jedná o poštovní služby. Současně žalobci oznámil, jaké podklady

dosud shromáždil, poučil jej o procesních právech a požádal jej o poskytnutí platných všeobecných smluvních podmínek a vzorových smluv a zaslání popisu průběhu poskytování služeb.

55. Žalobce v návaznosti na to ve sdělení ze dne 1. 6. 2015 mj. uvedl, že není poskytovatelem poštovních služeb ve smyslu ZPS a dále uvedl, že poskytuje expresní a kurýrní služby, tj. přepravu zásilek. K podstatě těchto služeb uvedl, že klient nejprve přepravu zásilky objedná, žalobce ji vyzvedne, přepravu provádí žalobce a zásilky konečnému příjemci doručuje v převážné většině případů žalobce, přičemž není vyloučeno, aby část přepravy, včetně doručení byla svěřena jinému dopravci. V případě, že se některý úkon odehrává v zahraničí, vykonává jej jiná osoba, zpravidla jiná společnost ze skupiny DHL nebo i jiný dopravce. Žalobce uvedl, že se svými klienty sjednává rámcovou smlouvu o spolupráci podle zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v platném znění, jejímž předmětem je *„zajištění komplexních služeb při vnitrostátních a mezinárodních přepravách zásilek klienta, a to jakýmkoli druhem dopravního prostředku, dále zajištění skladování, celního odbavení a dalších souvisejících služeb“*. Žalobce rovněž předložil vzorovou smlouvu o spolupráci při přepravě věcí po silnici, kterou uzavírá s dopravci a ve které vystupuje jako zasílatel.

56. Správní orgán I. stupně dne 24. 6. 2015, pod č.j. ČTÚ-74 113/2014-610/VI. vyř informoval žalobce o tom, jaké shromáždil podklady, o možnosti seznámit se s nimi, vyjádřit se k nim a navrhnout doplnění, včetně možnosti nahlédnutí do spisu. Dne 7. 7. 2015 se žalobce vyjádřil k podkladům řízení tak, že není poskytovatelem poštovních služeb a že není z podkladů zřejmé na podporu jakých tvrzení a závěrů se předkládají, co mají dokazovat a jakými úvahami je orgán I. stupně veden.

57. Správní orgán I. stupně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedl, že při posouzení, zda je určitá služba poštovní službou, je nutné vycházet z její věcné náplně a nikoliv jejího označení; jejím předmětem musí být dodání poštovní zásilky a způsob nakládání se zásilkou musí zahrnovat zpravidla následující činnosti: poštovní podání, třídění, přepravu a dodání a zároveň musí vykazovat určitý stupeň organizovanosti, neboť dalším předpokladem je vykonávání prostřednictvím poštovní sítě. Žalobce přitom garantuje dodání zásilky do určitého okamžiku. Samotnému dodání předchází několik činností: objednání služby, vyzvednutí zásilky dopravcem u klienta, přeprava, redistribuce, třídění, doprava do místa určení. Zásilky jsou dopravcem nakládány do dopravních prostředků a převezeny do míst (třídících center), kde jsou tříděny a odbavovány a následně jsou doručovány jednotlivými dopravci jejich příjemcům. Správní orgán I. stupně shledal, že žalobce má zavedený systém organizace činností, kde má území rozdělení do několika oblastí a v příslušné oblasti má dopravce, kteří zde zajišťují poskytování služeb žalobce. Služby žalobce tak dle Prvostupňového rozhodnutí naplňují znaky poskytování poštovních služeb.

58. Žalobce podal proti Prvostupňovému rozhodnutí rozklad, ve kterém uvádí argumenty v zásadě shodné s prvním a druhým žalobním bodem. Žalovaný rozklad zamítl Napadeným rozhodnutím, přičemž argumentaci soud již shrnul v bodech 15 a násl. výše.

59. Městský soud v posuzované věci vyšel z následující právní úpravy:

60. Podle ustanovení § 1 odst. 1 zpracovává ZPS příslušné předpisy Evropské unie a upravuje podmínky pro podnikání v oblasti poštovních služeb, podmínky pro poskytování a provozování poštovních služeb, práva a povinnosti, které při této činnosti vznikají, jakož

i zvláštní práva a zvláštní povinnosti těch provozovatelů poštovních služeb, kteří mají povinnost poskytovat a zajišťovat základní služby, a výkon státní správy a regulaci v oblasti poštovních služeb.

61. Podle ustanovení § 1 odst. 2 ZPS je poštovní službou činnost prováděná podle „poštovní smlouvy a za podmínek stanovených tímto zákonem. Poštovní služba zpravidla zahrnuje poštovní podání, třídění a přepravu poštovní zásilky prostřednictvím poštovní sítě a je prováděna za účelem dodání poštovní zásilky příjemci. Za poštovní službu se považuje i dodání poukázané peněžní částky.“

62. Podle ustanovení § 2 písm. a) ZPS se pro účely tohoto zákona rozumí poštovní zásilkou „adresná zásilka v konečné podobě, ve které má být provozovatelem dodána; poštovní zásilkou se rozumí i poštovní balík“.

63. Podle ustanovení § 4 odst. 1 a 2 ZPS platí, že provozovatel je „povinen zpřístupnit v každé své provozovně a rovněž způsobem umožňujícím dálkový přístup poštovní podmínky. Tímto zpřístupněním nabízí každému uzavření poštovní smlouvy. Provozovatel je povinen uzavřít poštovní smlouvu s každým, kdo její uzavření v mezích poštovních podmínek a způsobem v nich stanoveným požaduje“.

64. Podle § 5 odst. 1 ZPS platí, že „poštovní smlouvou se provozovatel zavazuje odesílateli, že dodá poštovní zásilku nebo peněžní částku z místa poštovního podání sjednaným způsobem příjemci do místa uvedeného v adrese, a odesílatel se zavazuje, není-li sjednáno jinak, uhradit provozovateli dohodnutou cenu. Za poštovní smlouvu se považuje jakákoliv smlouva, jejímž předmětem je poskytnutí poštovní služby.“

65. Podle ustanovení § 37 odst. 3 písm. d) ZPS platí, že úřad v pochybnostech rozhoduje, zda se v případě určité služby jedná o poštovní službu, a to na žádost nebo z vlastního podnětu.

66. Podle čl. 2 odst. 1 Poštovní směrnice platí, že pro účely této směrnice se poštovními službami rozumí služby zahrnující výběr, třídění, přepravu a dodávání poštovních zásilek. Podle článku 2 odst. 1a Poštovní směrnice se poskytovatelem poštovních služeb rozumí podnik poskytující jednu nebo více poštovních služeb.

67. Podle § 15 odst. 2 Správního řádu platí, že úkony správního orgánu v řízení provádějí úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu.

68. Podle § 15 odst. 4 Správního řádu platí, že o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena.

69. Podle § 18 odst. 1 Správního řádu platí, že o ústním jednání a o ústním podání, výslechu svědka, výslechu znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Kromě protokolu lze též pořídit obrazový nebo zvukový záznam.

70. Při posouzení věci samé vycházel městský soud z následujících úvah.

71. Z ustanovení § 1 odst. 2 ZPS věty první vyplývá, že definice poštovní služby je konstruována tak, že poštovní službou se zamýšlí činnost prováděná poskytovatelem služby podle poštovní smlouvy. Pokud přitom ustanovení § 1 odst. 2 věty druhé ZPS vyjmenovává druhy činností, které jsou typicky považované za poštovní služby (podání, třídění, přeprava a dodávání poštovních zásilek), toto kritérium k definici poštovní služby stačit nemůže (srov. body 38 a 57 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2017, č. j. 1 As 207/2017 – 61.) Platí tedy pouze to základní východisko, že je-li na poskytované služby mezi žalobcem a klientem sjednána poštovní smlouva, jedná se o poskytování poštovních služeb ve smyslu ZPS.

72. Poštovní smlouva je přitom v ustanovení § 5 odst. 1 ZPS definována tak, že *„za poštovní smlouvu se považuje jakákoliv smlouva, jejímž předmětem je poskytnutí poštovní služby“*. Z uvedeného tak vyplývá definice kruhem - poštovní službou je služba sjednaná poštovní smlouvou a současně poštovní smlouvou je jakákoliv smlouva, jejímž předmětem je poskytnutí poštovní služby. Poštovní službu tedy definuje právní institut, který sám ke své vlastní definici využívá institut, který má definovat.

73. Problematickou definicí poštovní služby, poštovní smlouvy a dalšími s tím souvisejícími otázkami se přitom již opakovaně zabývaly soudy ve správním soudnictví. Jejich závěry jsou podle názoru městského soudu poté přiléhavými východisky v projednávané věci.

74. Stežejní je rozsudek městského soudu ze dne 29. 3. 2016, č. j. 11 A 197/2013 – 96. V něm městský soud vyložil, že definice poštovní smlouvy (a s tím související definice poštovní služby) je v relevantních ustanoveních ZPS neurčitá a nekonkrétní. Konstatoval, že základním předpokladem k uzavření poštovní smlouvy *„je projev vůle poskytovatele poskytnout služby každému (bez ohledu na jeho právní subjektivitu, právní formu či způsobilost) formou předpokládanou zákonem (zveřejněním poštovních podmínek v každém přístupném provozovně, pracovníky přijímajícími zásilky či zařízením, v němž jsou zásilky přijímány bez přímé součinnosti poskytovatele) a přijetí této nabídky kýmkoliv z neurčitého a nijak nespecifikovaného počtu osob (vůči nim jsou účinné poštovní podmínky), kdo se do provozovny (či k jinému zařízení) dostaví a podáním zásilky vyjádří vůli poštovní smlouvu uzavřít a splnit závazek za poskytnutí poštovní služby zaplatit dohodnutou cenu.“* Dále byl městský soud toho názoru, že definici poštovní smlouvy je třeba vyložit jen systematicky ve spojení s ostatními ustanoveními ZPS. Konkrétně uvedl, *„že pouze z § 5 odst. 1 věta druhá bez společného výkladu s § 1 a § 4 nelze definici poštovní smlouvy dovodit. Ustanovení § 5 odst. 1 věta druhá právě a jen potvrzuje, že v případě kdy je způsobem uvedeným v § 4 odst. 1 a 2 deklarována poskytovatelem vůle přijmout poštovní podání, roztrždit je a dopravit prostřednictvím poštovní sítě adresátovi, může se jednat o poštovní smlouvu.“* Městský soud byl konečně toho názoru, že zásadním je *„ust. § 1 odst. 2, kde je jednoznačně uvedeno, že poštovní službou je činnost prováděná podle poštovní smlouvy v návaznosti na ust. § 5 odst. 1 věta první zákona, kde jsou závazně uvedeny náležitosti poštovní smlouvy. Je-li v ust. § 5 odst. 1 věta druhá, uvedeno, že poštovní smlouva je jakákoliv smlouva, jejímž předmětem je poskytnutí poštovní služby, je nutné opět přistoupit k definici poštovní služby, zásadně poskytované na základě poštovní smlouvy, tedy hodnotit zejména, zda se v konkrétním případě jedná o faktické poštovní služby nabízené provozovatelem ve smyslu zákona o poštovních službách a je nabízeno uzavření poštovní smlouvy způsobem upraveným zákonem o poštovních službách.“* Městský soud taktéž zdůraznil, že nelze automaticky zaměňovat poskytování služeb na základě zasilatelské smlouvy a poštovní smlouvy. V této souvislosti poukázal na znění směrnice

Evropského parlamentu a [REDAKCE] 2008/6/ES, která deklaruje nezbytnost liberalizace poštovních služeb v rámci řízeného otvírání poštovního trhu hospodářské soutěži. Vyložil, že „*má-li být trh otevřen, pak výlučně těm, kdo konkurovat na poštovním trhu chtějí, ze směrnice rozhodně nevyplyvá, že by měla být násilně vnucena povinnost konkurovat dosavadním monopolním provozovatelům poštovních služeb subjektům, které poštovní služby poskytovat nechťejí a podnikají v jiných oblastech, resp. využívají jiných zákonem aprobovaných smluvních typů.*“ Městský soud byl tedy toho názoru, že „*zasílatelství (živnost volná) není provozováním poštovních služeb, tyto dva instituty je nutné nadále rozlišovat.*“

75. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost, kterou NSS rozsudkem ze dne 21. 9. 2017, č. j. 2 As 121/2016 – 71 zamítl. Nejvyšší správní soud v odůvodnění uvedl, že „*zákonodárce ve vztahu k poštovní službě a poštovní smlouvě užívá tzv. definici kruhem, když stanoví, že poštovní službou je taková služba, která je poskytována na základě poštovní smlouvy, přičemž poštovní smlouvou je jakákoliv smlouva, jejímž předmětem je poskytnutí poštovní služby.*“ S odkazem na ustanovení § 4 a § 5 ZPS poté vyložil, že „*přestože tyto definice příliš objasnění nepřinášejí, neponechává jazykový výklad všech shora citovaných ustanovení ve vzájemné souvislosti prostor pro pochybnosti o tom, že zákon o poštovních službách dopadá pouze na poštovní služby (zahrnující zpravidla poštovní podání, třídění a přepravu poštovní zásilky), které jsou poskytovány na základě poštovní smlouvy, přičemž uzavření takové smlouvy musí být umožněno v zásadě každému, kdo o to projeví zájem.*“

76. V rozsudku pak NSS dospěl k závěru, že „*zákonem o poštovních službách jsou regulovány pouze takové služby, které:*

A) zpravidla zahrnují poštovní podání, třídění a přepravu poštovní zásilky prostřednictvím poštovní sítě a jsou prováděny za účelem dodání poštovní zásilky příjemci (§ 1 odst. 2 věta druhá předmětného zákona) a které současně

B) musí být poskytnuty na základě poštovní smlouvy každému ve veřejně přístupné provozovně za předem stanovených podmínek (§ 1 odst. 2 věta první ve spojení s § 4 a § 5 téhož zákona). Od druhého ze jmenovaných rysů poštovních služeb tak, jak je chápe český zákon, nelze odhlédnout právě proto, že jazykové vyjádření i sledovaný účel nenechávají prostor pro pochybnosti o tom, že se jedná o rys podstatný a zákonodárcem zamýšlený. [...]“

77. Na rozsudek ze dne 29. 3. 2016, č. j. 11A 197/2013 – 96 zdejšího soudu pak navázalo několik dalších rozsudků téhož soudu – např. rozsudek ze dne 25. 5. 2017, č. j. 6A 149/2015 – 48, rozsudek ze dne 21.12.2017, č. j. 6A 211/2013 – 88 a rozsudek ze dne 27.2.2018, č.j. 6A 21/2017 – 107 (všechny uvedené rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz). Proti prvním ze jmenovaných rozsudků podal žalovaný kasační stížnost, o níž bylo rozhodnuto rozsudkem NSS ze dne 13. 12. 2017, č. j. 1 As 207/2017 – 61 (tj. výše zmiňovaný Rozsudek IN TIME). Proti zbývajícím rozsudkům žalovaný rovněž podal kasační stížnosti, o kterých ke dni tohoto rozsudku dosud nebylo rozhodnuto.

78. Výše uvedené městský soud shrnuje do následujícího závěru. Z definice poštovní služby obsažené v § 1 odst. 2 věta první ZPS nelze s jistotou dovodit, jaké služby jsou svou podstatou poštovní. Větší jistotu do této definice zákonodárce nevnesl ani ve větě druhé uvedeného ustanovení, která obsahuje pouze příkladný výčet činností typických pro více smluvních typů, které proto samy o sobě nejsou schopny definovat poštovní služby. Konečně jsou – li mezi žalobcem a jeho klientem na základě smlouvy prováděny činnosti typické pro poštovní služby dle ustanovení § 1 odst. 2 ZPS, je nezbytné posoudit, zda sjednaná smlouva vykazuje definiční znaky poštovní smlouvy podle ustanovení § 4 a § 5

ZPS. Teprve pokud je služba poskytována na základě poštovní smlouvy, je možno určit, zda poskytovaná služba je službou poštovní.

79. Městský soud si je vědom závěrů Soudního dvora Evropské unie, který v rozsudku Confetra, uvedl, že „článek 2 body 1, 1a a 6 směrnice Evropského parlamentu a [REDAKCE] 97/67/ES ze dne 15. prosince 1997 o společných pravidlech pro rozvoj vnitřního trhu poštovních služeb Společenství a zvyšování kvality služby, ve znění směrnice Evropského parlamentu a [REDAKCE] 2008/6/ES ze dne 20. února 2008, musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je právní úprava dotčená v původním řízení, podle které podniky silniční dopravy, nákladní dopravy nebo služeb expresních zásilek, které poskytují služby spočívající ve výběru, třídění, přepravě a dodávání poštovních zásilek, s výjimkou případů, kdy je jejich činnost omezena na přepravu poštovních zásilek, představují poskytovatele poštovních služeb ve smyslu čl. 2 bod 1a této směrnice.“

80. V uvedeném rozsudku podle názoru městského soudu Soudní dvůr vyložil pouze to, že příslušná ustanovení poštovní směrnice přirozeně nebrání vnitrostátní úpravě (ve věci šlo o italskou právní úpravu), která zahrnuje mezi poskytovatele poštovních služeb i podniky silniční dopravy, nákladní dopravy nebo služeb expresních zásilek, které poskytují služby spočívající ve výběru, třídění, přepravě a dodávání poštovních zásilek. Z Rozsudku Confetra už ale nelze logicky dovodit opačnou implikaci, že by Poštovní směrnice vyžadovala, aby tyto podniky byly vnitrostátním právem zařazeny mezi poskytovatele poštovních služeb, příp. jaká je definice poštovních služeb podle Poštovní směrnice. Rozsudek Confetra by mohl být pro tento posuzovaný případ relevantní ve smyslu vodítka pro interpretaci definice poštovní služby v ZPS, kdyby definice poštovní služby v ZPS neobsahovala vazbu na poštovní smlouvu, která naopak dle Poštovní směrnice není podmínkou pro kategorizaci poskytovaných služeb jako služeb poštovních.

81. Žalovaný rovněž předložil stanovisko Evropské komise, ze kterého vyplývá, že k naplnění definice poštovních služeb ve smyslu čl. 2 bodu 1 Poštovní směrnice není podmínkou, aby se subjekt zabýval současně všemi činnostmi uvedenými v předmětném ustanovení. Stejný závěr má vyplývat z i bodu 17 odůvodnění nařízení Evropského parlamentu a [REDAKCE] č. 2018/644 o službách přeshraničního dodávání balíků. Ani tyto podklady však k výkladu pojmu poštovní služba či s tím úzce související problematikou definice poštovní smlouvy § 5 odst. 1 ZPS nevnašejí jasno.

82. Městský soud je však toho názoru, že k posouzení povahy předmětné smlouvy sjednávané k poskytování služeb mezi žalobcem a jeho klienty ZPS i výše citovaná dosavadní vnitrostátní judikatura obsahují dostatek nezbytných vodítek. Ze stejného důvodu proto městský soud neshledal důvod předkládat Soudnímu dvoru EU předběžnou otázku týkající se interpretace definice poštovních služeb v Poštovní směrnici a v ZPS, neboť je toho názoru, že lze v intencích národní právní úpravy tuto otázku dostatečně posoudit.

83. Jak již vyslovil městský soud v rozsudku ze dne 29. 3. 2016, č. j. 11 A 197/2013 – 96 a ve shodě s tím i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 9. 2017, č. j. 2 As 121/2016 – 71, klíčovým momentem pro uzavírání poštovní smlouvy je to, zda provozovatel hodlá vystupovat jako osoba nabízející uzavření poštovní smlouvy a tedy poskytovatel poštovní služby. Provozovatel, jako osoba, která se rozhodla poskytovat poštovní služby, je poté povinen zpřístupnit v každé své provozovně a rovněž způsobem umožňujícím dálkový přístup poštovní podmínky. Tímto zpřístupněním poštovních podmínek nabízí každému

uzavření poštovní smlouvy, je pak také povinen s touto osobou, tj. každým, poštovní smlouvu uzavřít. Provozovatel se poštovní smlouvou zavazuje dodat sjednaným způsobem zásilku adresátovi, odesílatel je povinen za to provozovateli uhradit dohodnutou cenu. Zpřístupněním provozovny každému deklaruje provozovatel vůli uzavřít právě poštovní smlouvu, tedy poskytnout poštovní službu komukoliv, kdo o její poskytnutí požádá. Nezbytným k uzavření poštovní smlouvy je tedy projev vůle poskytovatele poskytnout služby každému (bez ohledu na jeho právní subjektivitu, právní formu či způsobilost) formou předpokládanou zákonem (zveřejněním poštovních podmínek v každému přístupné provozovně, pracovníky přijímajícími zásilky či zařízením, v němž jsou zásilky přijímány bez přímé součinnosti poskytovatele) a přijetí této nabídky kýmkoliv z neurčitého a nijak nespecifikovaného počtu osob (vůči nim jsou účinné poštovní podmínky), kdo se do provozovny (či k jinému zařízení) dostaví a podáním zásilky vyjádří vůli poštovní smlouvu uzavřít a splnit závazek za poskytnutí poštovní služby zaplatit dohodnutou cenu. Bez výše uvedeného projevu vůle poskytovatele nelze vůbec hovořit o nabídce k uzavření poštovní smlouvy (pojmenovaný smluvní typ), tedy ani o její věcné náplni spočívající zpravidla (nikoliv výlučně) v podání, třídění přepravě poštovní zásilky prostřednictvím poštovní sítě za účelem dodání zásilky příjemci.

84. Správní orgán I. stupně k tomu ze shromážděných podkladů zjistil a následně hodnotil, že žalobce fakticky převzal, přepravil a doručoval zásilku ve stanovených časových lhůtách, v požadovaném množství a v předepsaných podmínkách na určenou adresu dopravoval zásilky a řídil se přitom pokyny zasílatele. Žalobce umožnil sledovat zásilku, poučil klienta o nezbytném zabalení a o povinnosti zabezpečení zásilky, aby klient poskytl informace o obsahu zásilky, na základě elektronického potvrzení o doručení poté umožnil klientovi získat podrobné údaje o doručení a digitální podpis příjemce. K předmětu smlouvy sjednávané mezi žalobcem a klientem k poskytování těchto služeb žalovaný uvedl, že žalobce se zavázal zajistit komplexní služby při vnitrostátních a mezinárodních přepravách zásilek klienta a to jakýmkoliv druhem dopravního prostředku, dále zajištění skladování, celního odbavení a dalších souvisejících služeb. U služby Time Definity žalovaný poukázal na to, že klient pro odeslání zásilky nepotřebuje mít se společností žádnou smlouvu. Žalovaný dále shledal, že přepravu zajišťují kurýři pro společnost žalobce na základě smlouvy, vystupují přitom jménem žalobce.

85. Správní orgán I. stupně poté hodnotil, že pro posouzení povahy přepravy zásilek je klíčové dodání zásilky, dále, že nakládání se zásilkou musí obsahovat poštovní podání, třídění, přepravu a dodání a že musí vykazovat určitý stupeň organizovanosti. Shledal, že u žalobce jsou tyto podmínky naplněny, jedná se podle jeho názoru o poštovní smlouvu služby svou povahou.

86. Žalobce v rozkladu uplatnil námitku, že poštovní smlouvu s klienty neuzavírá. Žalovaný k této námitce v bodě 2 Napadeného rozhodnutí uvedl tolik, že ustanovení § 5 odst. 1 ZPS definuje poštovní smlouvu, a dále odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kde bylo podle názoru žalovaného přezkoumatelně odůvodněno, proč se ve vztahu smluv mezi žalobcem a jeho klientem jedná o poštovní smlouvu.

87. Žalovaný i správní orgán I. stupně se v rozhodnutích sice zabývali povahou poskytovaných služeb a byli toho názoru, že obsahově se jedná o činnosti typické pro poštovní služby vyjmenované v ustanovení § 1 odst. 2 ZPS, avšak vůbec se nezabývali klíčovou otázkou, zda byly tyto služby vykonávány v rámci sjednané poštovní smlouvy ve

smyslu ZPS. Žalobce přitom nikdy netvrdil, že by uzavíral se svými klienty poštovní smlouvy, správní spis k tomu obsahuje toliko 2 smluvní typy – smlouvu o spolupráci při přepravě věcí po silnici, jejímž předmětem je spolupráce dopravce a zasílatele při vnitrostátní silniční přepravě, a rámcovou smlouvu o spolupráci, jejímž předmětem je zajištění komplexních služeb při vnitrostátních a mezinárodních přepravách zásilek klienta. Ani u jednoho typu (zejména však u smlouvy o rámcové spolupráci) se přitom správní orgán I. stupně ani žalovaný podrobně nezabýval tím, zda zde byla sjednána poštovní smlouva v intencích příslušných ustanovení ZPS, tj. zejména se nezabývali srovnáním s kontraktační povinností poskytovatele poštovních služeb podle ustanovení § 4 ZPS. U žalovaného je toto pominutí markantní přesto, že námitku, že nesjednával poštovní smlouvy, žalobce uplatnil v rozkladu proti Prvostupňovému rozhodnutí. Městskému soudu z obou citovaných rozhodnutí vyplynulo, že oba správní orgány tedy nedostatečně odůvodnily, že žalobce poskytoval poštovní služby. Tím zatížily svá rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

88. Městský soud dále posoudil námitky žalobce vůči tomu, že správní orgán I. stupně považoval za poskytování poštovních služeb dodání zásilek s jednotlivými kusy nepřesahujícími hmotnost 50 kg, zatímco dodání těchto zásilek s vyšší hmotností a paletové zásilky za poštovní služby nepovažoval. Z ustanovení § 2 odst. 1 ZPS vyplývá definice pojmu poštovní zásilka (tj. adresná zásilka v konečné podobě, ve které má být provozovatelem dodána) s tím, že „poštovní balík“ je podmnožinou pojmu „poštovní zásilka“. Z důvodové zprávy k zákonu č. 221/2012 Sb., jenž s účinností od 1. 1. 2013 do ZPS vnesl mj. i relevantní znění § 2 odst. 1 ZPS, k tomu dále vyplývá, že zákonodárce nechtěl samostatně poštovní balík v rámci zákona blíže definovat s tím, že fakticky dojde k odlišení poštovní zásilky a poštovního balíku prostřednictvím rozměrů, jejichž vymezení nechal podle § 3 odst. 3 ZPS na prováděcím právním předpisu (konkrétně srov. důvodovou zprávu k bodu 2, ustanovení § 2 písm. a). Tímto prováděcím předpisem je vyhláška [redacted] telekomunikačního úřadu č. 464/2012 Sb., o stanovení specifikace jednotlivých základních služeb a základních kvalitativních požadavků na jejich poskytování, ve znění pozdějších předpisů. Současně taktéž z ustanovení § 3 odst. 1 písm. a) ZPS vyplývá, že mezi základní služby (ve smyslu ustanovení § 2 písm. j) ZPS se jedná o služby poštovní služby a zahraniční poštovní služby, které jsou vzhledem k potřebám veřejnosti pod ochranou státu zajišťovanou způsobem podle tohoto zákona) náleží i služba dodání poštovních balíků do 10 kg – ustanovení § 3 vyhlášky č. 464/2012 Sb. poté obsahuje technickou specifikaci služby (pomocí rozměrů a váhy nepřesahující 10 kg). Pro úplnost městský soud dodává, že citovaná vyhláška obsahuje i technickou specifikaci základní služby dodání poštovních balíků nad 10 kg (avšak nepřesahujících 20 kg) podaných v zahraničí a vymezení poštovních zásilek do 2 kg, doporučených a cenných zásilek, tiskovinového pytle, zásilek pro nevidomé do 7 kg.

89. Z Poštovní směrnice, ZPS ani z prováděcí vyhlášky č. 464/2012 Sb. městskému soudu nevyplynulo, že by na základě hmotnosti zásilek 50 kg mělo být nějak rozlišováno, zda je činnost při jejich dodávání poštovní službou. Takové vymezení, jaké provedl správní orgán I. stupně ve výroku I a II. svého rozhodnutí, tedy nemá žádnou oporu v žádném z ustanovení ZPS či Poštovní směrnice. Žalovaný a správní orgán I. stupně sice v rozhodnutí vycházeli z Aktu Světové poštovní unie a Řádu poštovních balíků, z nichž se připouští výměna balíků až do hmotnosti 50 kg a „z obecné představy poštovního balíku či obecné poštovní zásilky, u které se očekává že bude dodána adresátovi na jeho adresu“, avšak pro definici dodávky takových balíků jako poštovní služby ve smyslu ZPS je takový

postup žalovaného při absenci příslušné právní úpravy v rozporu s ustanovením § 2 odst. 1 správního řádu, podle něhož je správní orgán povinen postupovat v souladu se zákonem a ostatními právními předpisy.

90. Městský soud se tedy ztotožnil se žalobcem v tom, že sám žalovaný tímto způsobem nemůže stanovit hranici pro hmotnostní limit poštovní zásilky a od toho odvozovat, zda se při jejím dodávání jedná o poštovní službu. Jednak by tím svévolně vytvářel nové zákonné pravidlo (prakticky nahrazoval zákonodárce) a jednak připuštění, že by tak mohl žalovaný učinit alespoň v jednotlivém případě, by bylo v rozporu s požadavkem § 2 odst. 4 Správního řádu, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

91. Pokud jde o třetí žalobní bod, ve kterém žalobce uvádí, že jediným důvodem pro zahájení předmětného správního řízení o tom, zda jsou Předmětné služby poštovními službami, bylo, aby mohl žalovaný označit žalobce za provozovatele poštovních služeb a uložit mu platebním výměrem podle § 34c odst. 8 ZPS povinnost platby na úhradu čistých nákladů na poskytování základních služeb, je třeba uvést, že žalobce v žalobě (ani v žádném z dalších vyjádření) neuvedl, jak je údajná motivace žalovaného pro zahájení uvedeného řízení relevantní z pohledu přezkumu správního rozhodnutí správním soudem. Motivace správního orgánu ostatně není žádnou náležitostí, kterou by ZPS nebo jiný relevantní právní předpis k zahájení řízení vyžadoval a žalobce to ani netvrdí. Žalobce poté ani sám neuvedl, zda byl touto motivací zkrácen na svých právech v rozporu se zákonem či zda tato údajná motivace způsobuje nezákonnost či jinou vadu Napadeného rozhodnutí.

92. Tento žalobní bod tak městský soud neshledal důvodným.

93. Městský soud dále posoudil žalobní body týkající se namítaných vad správního řízení.

94. Městský soud předně neshledal vadu správního řízení v namítaném porušení § 15 odst. 2 Správního řádu tím, že by žalovaný vůbec neurčil oprávněnou osobu. Z odborné literatury vyplývá, že „*Smyslem tohoto ustanovení je především zabránit anonymitě výkonu veřejné správy a posílit postavení účastníka řízení tím, že účastník řízení má v každém okamžiku řízení možnost zjistit, kdo je v jeho věci oprávněn činit v řízení úkony. To mu také umožní posoudit případné vyloučení úřední osoby z projednávání a rozhodování věci a případně namítat její podjatost [...]*”¹

95. Ve správním spisu poté městský soud ověřil, že každý jednotlivý úkon učiněný v předcházejícím správním řízení vůči žalobci obsahoval informaci o tom, kdo jej činí. Lze tedy uzavřít, že ke zkrácení žalobcova práva na to, aby věděl, kdo v jeho věci činí v řízení úkony (tj. i za účelem případného uplatnění námitky podjatosti úřední osoby), nedošlo.

96. Porušení § 15 odst. 4 Správního řádu tím, že by žalovaný neučinil zápis o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, do spisu, městský soud také neshledal. V této souvislosti lze odkázat např. na rozsudek NSS ze dne 14.6.2012, č.j. 1 As 55/2012 – 32, v němž NSS uvedl, že ve spise nemusí být „*formálně vložena listina určující oprávněnou úřední osobu. Stěžovatel [...] totiž přehlédl, že v daném případě bylo řízení zahájeno z moci úřední, a to podle § 46 odst. 1 správního řádu. [...] Podle § 46 odst. 1 správního řádu oznámení o zahájení řízení z moci úřední musí mj. obsahovat jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo*

¹ Srov. Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 86-89.

a podpis oprávněné úřední osoby. Ustanovení § 46 odst. 1 je ve vztahu speciality k § 15 odst. 4 [...]. Z uvedeného je zřejmé, že v případě řízení z moci úřední, což je i posuzovaný případ, není povinností správního orgánu provést do spisu záznam o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, pokud jsou tyto údaje patrné již jen z oznámení o zahájení řízení podle ustanovení § 46 odst. 1 správního řádu. Zde městský soud ze správního spisu ověřil, že oznámení o zahájení správního řízení ze dne 12. 5. 2015 obsahuje označení oprávněné úřední osoby a současně i označení odboru, který vyřizuje, včetně označení konkrétní vedoucí tohoto odboru. Vůči ředitelce tohoto odboru ostatně žalobce činil procesní úkony, žalobci tedy nepochybně bylo známo, kdo jeho věc vyřizuje a kdo v ní činí úkony. Městský soud proto neshledal, že by neuvedení seznamu konkrétních oprávněných úředních osob znamenalo procesní vadu správního řízení (např. ve formě jednání podjaté úřední osoby).

97. Další procesní pochybení spatřoval žalobce v tom, že žalovaný v průběhu správního řízení před vydáním Prvostupňového rozhodnutí neuvedl jaké důkazy, na podporu jakých tvrzení a závěrů předkládá a co z nich dovozuje, a to se zdůvodněním, že by tím mohl předjímat vlastní rozhodnutí.

98. K tomu je třeba uvést, že z žádného ustanovení Správního řádu nevyplývá povinnost správního orgánu informovat účastníka řízení před vydáním rozhodnutí o tom, jak se chystá rozhodnout nebo o tom, jaké závěry dovozuje z jednotlivých důkazů. V rámci předmětu správního řízení, tak jak byl vymezen a žalobci oznámen, byly logicky pouze dvě alternativy meritorního rozhodnutí (buď jsou Předmětné služby poštovními službami, nebo nejsou). To ostatně žalobci známo bylo, neboť před vydáním Prvostupňového rozhodnutí i např. ve vyjádření ze dne 7. 7. 2015 a ze dne 1.6.2015, trval na tom, že neposkytuje poštovní služby a proti tomu brojil i v rozkladu Žalobce nepochybně ještě v průběhu řízení disponoval dostatečným prostorem pro svou procesní obranu v souladu s ustanovením (§ 4 odst. 2-4 správního řádu), dle názoru soudu proto ani v tomto ohledu rovněž nedošlo k žádnému procesnímu pochybení na straně žalovaného.

99. K poslednímu namítanému procesnímu pochybení, kterým má být to, že žalovaný nevyhotovil protokol o provedení důkazů listinou podle § 18 odst. 1 Správního řádu, je třeba uvést, že podle judikatury NSS (Srov. např. rozsudek NSS ze dne 11.1.2012, č.j. 1 As 125/2011 – 163, rozsudek NSS ze dne 8.2.2012, č.j. 3 As 29/2011 – 51 nebo rozsudek NSS ze dne 21.8.2014, č.j. 10 As 16/2014 – 25) listina je součástí správního spisu, ve kterém se s ní může účastník řízení seznámit. Chybějící protokol o provedení důkazu touto listinou tedy eventuálně procesním pochybením být může, avšak ne takovým, které by vedl k zásahu do práv účastníka řízení.

100. K obecné námitce, že by žalovaný vedl správní řízení takovým způsobem, že žalobci znemožnil uplatnit jeho práva nebo že by vytvořil stav, kdy by mu hrozilo jakékoliv nepřipustné sebeobviňování, městský soud *ex officio* ze správního spisu nezjistil žádné skutečnosti, které by této námitce svědčily. Pokud ani žalobce neuvedl, v čem konkrétně by takové vady měly spočívat, není ani taková námitka důvodná.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

101. Soud tedy z výše uvedených důvodů shledal žalobu důvodnou a Napadené rozhodnutí zrušil bez jednání pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Vzhledem k tomu, že nezákonností, kterou shledal městský soud u Napadeného rozhodnutí, trpí též Prvostupňové rozhodnutí, zrušil taktéž

toto rozhodnutí podle ustanovení § 78 odst. 3 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovit ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

102. V dalším řízení se žalovaný povahou služeb nabízených žalobcem bude zabývat v intencích a v kritériích, které stanoví ZPS v rámci svých definičních ustanovení § 1 - § 5. Zaměří se přitom zejména na otázku, zda dodávání zásilek mezi žalobcem a jeho klienty bylo uskutečněno na základě poštovní smlouvy.

103. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, má tedy právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Náhradu nákladů řízení představuje žalobcem zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a dále odměna zástupce žalobce a jeho hotové výdaje. Městský soud přiznal žalobci náhradu za 6 úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby ve věci samé a 4 další podání ve věci samé – repliky k vyjádření žalovaného) po 3.100 Kč vše podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 11 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Mimosmluvní odměna tak celkově činí 18.600 Kč. Dále žalobci přísluší náhrada hotových výdajů jeho právního zástupce ve výši 1.800 Kč za 6 úkonů právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Protože právní zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), ve výši 21 %. Celková výše nákladů řízení žalobce tak činí 27.684 Kč. Náhradu nákladů souvisejících s návrhem na přiznání odkladného účinku, včetně zaplaceného soudního poplatku ve výši 1.000 Kč, soud žalobci nepřiznal, neboť žalobce nebyl s tímto návrhem úspěšný.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem [REDAKCE]. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 30. ledna 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu